

לבו בברור (באורה בשמחה) לעבד את רבוננו ומעביר ממנו זממת היצר הרע, ולא היה לו אלא לב אחד כנגד אביו שבשמים, משום שקטרת היא שבר ליצר הרע ודאי בכל הצדדים. כמו שציין היה עומד על גס - אף קטרת. שאין לה דבר בעולם לשבר את הצד האחר, פרט לקטרת.

בא וראה מה כתוב, (במדבר יז) קח את המחפה ותן עליה אש מעל המזבח ושם קטרת. מה הטעם? כי יצא הקצף מלפני ה' החל הנגף. שהרי אין שבר לאותו הצד פרט לקטרת, שאין לה דבר חביב לפני הקדוש ברוך הוא כמו קטרת, ועומדת לבטל כשפים ודברים רעים מהבית. ריח ועשן הקטרת שעושים בני אדם, באותו מצעה הוא מבטל, כל שפן הקטרת.

דבר זה גזרה עומדת לפני הקדוש ברוך הוא, שכל מי שמסתכל וקורא בכל יום את מעשה (פרשת) הקטרת, ינצל מכל הדברים הרעים וכשפי העולם, ומכל הפגעים הרעים, ומהרהור רע ומדין רע ומקמת, ולא יגזק כל אותו יום, שלא יכול הצד האחר לשלט עליו, וצריך שיכון בו.

אמר רבי שמעון, אם בני אדם היו יודים כמה הוא עליון מעשה הקטרת לפני הקדוש ברוך הוא, היו נוטלים כל דבור ודבור ממנו והיו מעלים אותו עטרה על ראשיהם כמו כתר של זהב. ומי שמשתדל בו, צריך להסתכל במעשה הקטרת, ואם יכון בו בכל יום, יש לו חלק בעולם הזה ובעולם הבא, ויסתלק המות ממנו ומהעולם, וינצל מכל הדינים של העולם הזה, ומצדדים רעים, ומדין הגיהנם ומדין המלכות האחרת.

לביה, בבירור (בנהירו בחדנה) למפליח למאריה, ואעבר מניה זוהמא דיצר הרע, ולא הוה ליה אלא לבא חדא, לקבל אביה דבשמיא. בגין דקטרת, תבירו דיצר הרע איהו ודאי בכל סטרין. וכמה דציין הוה קאים על ניסא, אוף קטרת. דלית לה מלה בעלמא, למתבר ליה לסטרא אחרא, בר קטרת.

תא חזי מה כתיב, (במדבר יז) קח את המחפה ותן עליה אש מעל המזבח ושם קטרת. מאי טעמא. כי יצא הקצף מלפני יי', החל הנגף. דהא לית תבירו להווא סטרא בר קטרת. דלית לה מלה חביבה קמי קדשא בריך הוא, פקטרת. וקיימא לבטלא חרשין, ומלין בישין מביתא. ריחא ועשנא דקטרת דעבדי בני נשא, בהווא עובדא איהו מבטל, כל שפן קטרת.

מלה דא גזרה קיימא קמי קדשא בריך הוא, דכל מאן דאסתפל וקרי בכל יומא עובדא (נ"א פרשתא) דקטרת, ישתזיב מפל מלין בישין וחרשין דעלמא. ומפל פגעין בישין, ומהרהורא בישא, ומדינא בישא, וממותנא, ולא יתזק כל ההוא יומא, דלא יכיל סטרא אחרא לשלטא עליה, ואצטריך דיכוין ביה.

אמר רבי שמעון, אי בני נשא הוו ידעי כמה עלאה איהו עובדא דקטרת קמי קדשא בריך הוא, הוו נטלי כל מלה ומלה מניה, והוו סלקי לה עטרה על רישיהו, פכתרא דדהבא. ומאן דאשתדל ביה, בעי לאסתפלא בעובדא דקטרת, ואי יכוין ביה בכל יומא, אית ליה חולקא בהאי עלמא, ובעלמא דאתי, ויסתלק מותנא מניה, ומעלמא, וישתזיב מפל דינין דהאי עלמא, מסטרין בישין, ומדינא דגיהנם, ומדינא דמלכו אחרא.

בְּהוֹתָהּ קְטֹרֶת, כְּשֶׁהִיָּה עוֹלָה עֲשֵׂן
 בְּעֶמֶד, הִכְחֵן הָיָה רֹאֵה
 הָאוֹתִיּוֹת שֶׁל הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ
 פְּרוֹשׁוֹת (פְּרוֹחֹת) בְּאֵוִיר וְעוֹלוֹת
 לְמַעַלָּה בְּאוֹתוֹ עֶמֶד. אַחַר כֵּן
 כִּמְהָ מְרַבּוֹת קְדוּשׁוֹת סוֹכְבוֹת
 אוֹתוֹ מִכָּל הַצְּדָדִים עַד שְׁעוֹלָה
 בְּאֵוִיר וְשִׁמְחָה, וּמִשְׁמַח אֶת מִי
 שֶׁשְׁמַח, וְקוֹשֵׁר קְשָׁרִים לְמַעַלָּה
 וּלְמַטָּה כְּדֵי לִיַּחַד הַכֹּל, וְהָרִי
 בְּאֶרְנוֹ. וְזֶה מְכַפֵּר עַל יֵצֵר הָרַע
 וְעַל עֲבוֹדַת זָרָה, שֶׁהוּא הַצֵּד
 הָאֲחֵר, וְהָרִי בְּאֶרְנוֹ.

פָּתַח וְאָמַר, (שְׁמוֹת ל) וַיַּעַשׂ מִזְבֵּחַ
 מִקְטֹרֶת קְטֹרֶת וְגו'. בְּפֶסוּק זֶה יֵשׁ
 לְהַתְּבַוֵּן, מִשּׁוּם שֶׁהָיוּ שְׁנֵי
 מִזְבְּחוֹת - מִזְבֵּחַ הָעוֹלוֹת וּמִזְבֵּחַ
 קְטֹרֶת הַסַּמִּים, זֶה בַּחוּץ וְזֶה
 בְּפָנִים, מִזְבֵּחַ הַקְטֹרֶת הַזֶּה שֶׁהוּא
 פְּנִימִי, לְמָה נִקְרָא מִזְבֵּחַ, וְהָרִי אֵין
 זוֹכְחִים בּוֹ זְכוּחִים, וּמִזְבֵּחַ עַל כֵּן
 נִקְרָא?

אֲלֵי מִשּׁוּם שֶׁמְבַטֵּל וְכוּפֶת כִּמְהָ
 צְדָדִים רַעִים, וּמִשּׁוּם שֶׁאוֹתוֹ הַצֵּד
 הָרַע כְּפוֹת, לֹא יְכוּל לְשַׁלֵּט וְלֹא
 לְהִיּוֹת קְטָגוֹר, וְעַל כֵּן נִקְרָא
 מִזְבֵּחַ. כְּשֶׁאוֹתוֹ הַצֵּד הָרַע הָיָה
 רֹאֵה (עֶמֶד הַעֲשָׂן) עֲשֵׂן הַקְטֹרֶת
 שְׁעוֹלָה - נִכְנַע וְבוֹרַח, וְלֹא יְכוּל
 לְקַרֵּב כָּלֵל לְמִשְׁכָּן. וּמִשּׁוּם זֶה
 נִטְהָר וְלֹא מִתְעַרֵּב בְּאוֹתָהּ שְׁמִחָה
 שְׁלֵמָה, פָּרֵט לְקְדוּשׁ-כְּרוֹף-
 הוּא לְבָדוֹ, וּמִשּׁוּם שֶׁכָּל כֵּן
 חִבִּיבָה, לֹא עוֹמֵד אוֹתוֹ מִזְבֵּחַ
 אֲלֵי (פְּנִימִי) לְפָנִים, שֶׁזֶהוּ הַמִּזְבֵּחַ
 שֶׁנִּמְצְאוֹת בּוֹ בְּרִכוֹת, וְעַל כֵּן
 נִסְמָר מִן הָעֵינַן.

מַה כְּתוּב בְּאַהֲרֹן? (בְּמִדְבָר יז) וַיַּעֲמֵד
 בֵּין הַמַּתִּים וּבֵין הַחַיִּים וַתַּעֲצֵר
 הַמַּגֵּפָה, שֶׁכִּפְתָּ אֶת מִלְּאֲךָ הַמּוֹת
 שְׁלֵא יְכוּל לְשַׁלֵּט כָּלֵל וְלֹא
 לַעֲשׂוֹת דִּין. סִימָן זֶה נִמְסַר
 בְּיַדְנוֹ, שֶׁכָּל מְקוֹם שְׁאוֹמְרִים
 בְּכוּנָה וְרִצּוֹן הִלֵּב אֶת מַעֲשֵׂה

בְּהוֹתָהּ קְטֹרֶת כִּד הָיָה סְלִיק תִּנְנָא בְּעֶמֶד, א
 כִּהִנָּא הָיָה חָמִי אֲתוּוֹן דְּרִזָּא דְשָׂמָא (ד) א
 רִיטע"א) קְדִישָׁא, פְּרִישָׁאן (ג"א פְּרִישָׁאן) בְּאֵוִירָא,
 וְסִלְקֵי לְעִילָא בְּהוּא עֶמֶד. לְבַתֵּר כִּמְהָ
 רְתִיכִין קְדִישִׁין סְחָרִין לִיָּה מִכָּל סְטָרִין, עַד
 דְּסִלִּיק בְּנִהִירוֹ וְחִדּוּהָ, וְחִדֵּי לְמֵאן דְּחִדֵּי,
 וְקָשֶׁר קְשָׁרִין לְעִילָא וְתַתָּא לְיַחְדָּא כִּלָּא, וְהָא
 אוֹקִימָנָא. וְדָא מְכַפֵּר עַל יֵצֵר הָרַע, וְעַל
 עֲבוֹדַת זָרָה, דְּאִיהוּ סְטָרָא אֲחֵרָא. וְהָא
 אוֹקִמוּהָ.

פָּתַח וְאָמַר, (שְׁמוֹת ל) וַיַּעֲשֵׂת מִזְבֵּחַ מִקְטֹרֶת
 קְטֹרֶת וְגו'. הָאֵי קָרָא אֵית לֹא סְתַפְכָּלָא בֵּיה, בְּגִין
 דְּתָרִין מְדַבְּחִין הוּוּ, מְדַבְּחָא דְעֶלְוֹן, וּמְדַבְּחָא
 דְּקְטֹרֶת בּוֹסְמִין, דָּא לְבַר, וְדָא לְגו'. הָאֵי
 מְדַבְּחָא דְקְטֹרֶת, דְּאִיהוּ פְּנִימָאָה, אֲמַאי אֲקָרִי
 מִזְבֵּחַ, וְהָא לֹא דְבַחִין בֵּיה דְּבַחִין, וּמִזְבֵּחַ עַל
 דָּא אֲקָרִי.

אֲלֵי בְּגִין דְּבַטִּיל וְכַפִּית לְכִמְהָ סְטָרִין בִּישִׁין,
 וּבְגִין דְּהוּא סְטָרָא בִישָׁא כַפִּית וְלֹא
 יְכִיל לְשַׁלְטָאָה, וְלֹא לְמַהוּי קְטִיגוֹרָא, וְעַל דָּא
 אֲקָרִי מִזְבֵּחַ. כִּד הוּא סְטָרָא בִישָׁא הָיָה חָמִי
 (ס"א עֶמֶד דְּעֶשְׂרָא) עֲשֵׂנָא דְקְטֹרֶת דְּסִלִּיק, אֲתַפְּכִיָּא
 וְעָרַק, וְלֹא יְכִיל לְקַרְבָּא כָּלֵל לְמִשְׁכָּנָא. וּבְגִין
 דָּא אֲתַזְכִּי וְלֹא אֲתַעַרֵּב בְּהוּא חִדּוּהָ דְלְעִילָא,
 בַּר קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּלַחֲדוּי, וּבְגִין דְּחִבִּיבָא
 כָּל כֵּן, לֹא קָאִים הוּא מִזְבֵּחַ, אֲלֵי (ד"א פְּנִימָאָה)
 לְגו'. דְּהָאֵי אִיהוּ מִזְבֵּחַ דְּבִרְפָּאן אֲשַׁתְּכַחוּ בֵּיה,
 וְעַל דָּא סְתִים מַעֲיָנָא.

מַה כְּתוּב בְּאַהֲרֹן, (בְּמִדְבָר יז) וַיַּעֲמֵד
 בֵּין הַחַיִּים וַתַּעֲצֵר הַמַּגֵּפָה, דְּכַפִּית לִיָּה
 לְמִלְּאֲךָ הַמּוֹת, דְּלֹא יְכִיל לְשַׁלְטָאָה כָּלֵל, וְלֹא
 לְמַעַבְדֵּי דִינָא. סִימָנָא דָּא אֲתַמְסַר בִּידְנָא, דִּי
 בְּכָל אֲתֵר דְּקָאמְרִי בְּכוּנָה, וְרַעוּתָא דְלִבָּא